

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. XII

Monday, February, 14th, 1949.

No. 6

Editorial

Lest We Forget

It was with heavy hearts and profound regret that we bade farewell to four of our prominent teachers at the end of last year. They were Messrs. M. I. Thomas, C. S. Ponnathurai, B. K. Somaandaram and Miss Leela Ponnambalam. These few lines are by no means comprehensive and exhaustive of our appreciation of and regard for them and their meritorious services rendered to Jaffna College during their period of stay here.

Mr. M. I. Thomas has served the College for well nigh 25 years and it was old age and ill-health that induced him to retire from the tutorial staff. His ability and the ease with which he dealt with confusing periods and topics in History have won him much praise from his students. He has always unstintingly given the best of his knowledge gained through many years of learning and experience to them. Pains-taking as a teacher and conscious of his work and responsibilities he has always had the welfare of the students at heart. The tutors especially will miss him very much.

Mr. C. S. Ponnathurai leaves us after 18 years of service here. He has shown as a teacher of the tiny tots as well as the students of the Senior

classes. He has been associated with numerous educational associations and projects and has to an extent influenced the educational policy in the North. But more than all these he has been most popular outside the class-room. Be it a trip or an excursion to Colombo or to Kandy or to any part of Ceylon, Mr Ponnathurai was at the lead. His organising capacity and his wonderful leadership can be seen from the many successful expeditions he has conducted. We know that his loss here is indeed irreparable.

The appointment of the first lady teacher to the High School in Miss Leela Ponnambalam has been such a great success and the authorities have been so satisfied that there is hardly any doubt that many others would be admitted to the Staff. Her entry into the Staff was a new impetus to co-education at Jaffna College. She has, in this respect, been the pioneer who has laid a firm foundation during the 3½ years of her stay here, and has paved the way for many others of the fair sex to follow. Her ability to teach and conduct the H. S. C. classes has been remarkable and has won the admiration of all.

While these three bade us adieu, one and for all (so they said) Mr.

B. K. Somasundaram leaves us for an year's post graduate study at the Training College and will return to us enriched with greater knowledge. Utilising quite a bit of humour during his teaching he has always made his classes interesting and most of his lectures have a musical touch about them. Known as the father of

the Music Academy at college he was responsible for reviving it after a long period of dormaney and he has always been a keen promoter of Oriental music, art and culture here.

While bemoaning their loss, which will be keenly felt here, we send them our affectionate regards and best wishes in their new careers.

The Prize - Winning Essay--S. S. C. Classes

Peace in Our Time

By P. KARTHIGAEN

Within a single generation two world wars have ravaged mankind. The first war was fought during the period 1914-1918 and the second World War was fought during the period 1939 to 1945. At the end of the first World War peace makers came to the conclusion that they should work to find means of ending all wars. They, therefore, decided to form a League of Nations. They did form this League and a theory was set forth by this League that total disarmament would prove to be a very good instrument to promote world peace. But the second World War broke out and it proved that the League of Nations was a failure and shattered the hope that the theory will take a successful effect.

When the second World War broke out, the Allies decided that they should win this war to preserve human freedom and to end all wars. But it is surprising that nations which united together and fought a war, as a single nation, to end all wars have now drifted apart and have negotiated their peace terms in such a manner that another devastating conflict seems imminent. The world is in such a state of chaos that the climax of this state will be another war.

The chief source of unrest is Russia. Communism has stretched out its claws to all the corners of the

earth. The result is that Manchuria has been caught within these claws. There is Communistic trouble in Java, Malaya, Burma and French Indo China. As there is British opposition in these places, the Communists have given up their attempt to make these countries Communistic Republics by peaceful means. Instead they have gone underground and have resorted to sabotage and armed operations to drive the British out of these parts. The result is that Malaya which was once a land of milk and honey is now a land with big patches of blood spilt by murder. Since the strategy of these guerillas is to plunder the rubber estates and their owners, rubber could not be exported, and the trade of the country is paralysed. The damage and bloodshed caused by the guerilla operations in these parts are unimaginable.

Another source of uneasiness is Palestine. In this place the Jews and the Arabs claimed possession of Palestine and as each side was unwilling to yield there was lot of bloodshed in this place. Finally the problem was brought before the U. N. O. and Count Bernadotte was sent as the U. N. O's mediator to Palestine to bring about a settlement. Though the mediator managed to avoid a war yet the Jews found that his views were pro Arab. The

result was that the Jews assassinated him, but the U. N. O. decided to follow his plan and appointed an American Negro named Ralph Bunche to act in his place. The U. N. O. decided to create a Jewish state in Palestine but the Arabs supported by Pakistan are opposing it. As the U. N. O. takes all steps to deal with the problem without bloodshed, the Arabs and the Jews don't seem to hesitate to murder or sabotage.

Yet another source of uneasiness is Kashmir. In this case the two dominions of India and Pakistan are said to claim possession of this state. Though the Muslims claim to be in a majority in this state, the Maharajah is a Hindu. Even in this case the U. N. O. could not solve the problem in time to avoid bloodshed. What has really happened is that the tribesmen of the border attacked Kashmir with the support of Pakistan, and India with the request of the Maharajah of Kashmir has sent her troops to Kashmir to give aid to Sheikh Abdullah who is leading the Kashmiris. The dispute is yet to be settled.

In Europe, the Russians and the Americans are in a controversy regarding Berlin. The Russians have formed a blockade in Berlin prohibiting the entry of any personnel or things belonging to the other powers. The Russians are obstinate in holding on to their blockade and there is a lot of ill-feeling breeding amongst the members of the U. N. O. This ill-feeling may be terminated by a war.

If we look back into history, wars seem to be a hundred headed Hydra. When the peace-makers cut off one head many more heads appear on the monster. Furthermore wars seem to be something perpetual. Some fight should always be present and this is brought to a temporary end when power is transferred to a bigger power or institution.

Similarly the various conflicts that are prevailing in this earth will only end when the biggest powers come into conflict.

In all its enterprises the U. N. O. has been unsuccessful so far. This organisation was formed with the motive of promoting world peace, and if it is a failure then hope for peace in our time will be a dream. The one and only way in which world peace can be achieved is by forming a one world, and a one Government to rule this world. It is then and only then can we expect peace in our time. But to obtain this one world will be yet another problem to solve and whether this one world is to be democratic or communistic is another problem. If every individual will think in terms of one world then this theory will prove itself a success. India has produced many men who have lived and worked for one world, and among them Gandhi is the chief example. If the whole world will knit its undertakings in love, peace, non-violence and truth, then the world will ultimately prove itself to be one. But it is difficult for us to achieve this at once, and therefore it is difficult for us to hope for peace in our time. If we don't work to achieve this one world then there will not be peace in this world at all, or mankind will be wiped out from the face of the earth by that devastating weapon, the atom bomb. Therefore we must take the world organisation, the U. N. O. as a stepping stone to a world Government and attempt to settle disputes without ill-feeling. If the leaders of various nations leave their way of Government at home, and deal with disputes to the benefit of both the parties as far as it is possible, then peace can be maintained to a certain extent. But if Russia's ambition is to spread Communism, then there will never be a World Government and mankind will be ultimately wiped out from the earth.

ETERNAL QUESTS

By V. KANAGARATNAM

It was a moonlit night in the bleak late thirties when clouds of war were fearfully gathering over Europe. The streets of Berlin looked desolate at that late hour. Yet there dwelt such beauty in that moonlit city as to enrapture the music-loving soul of Hansy. The pinnacles of towers were silhouetted against the sky. Lights twinkled from everywhere. To Hansy ironically the beauty of the city seemed savage and cruel for there dwelt in that city men who would sow the "Dragon's Teeth" to reap a "Dragon's Harvest."

Hansy's soul revolted against the state of affairs in Europe. As he stood there looking at the city he shuddered to think of his unpromising, uncertain future for what did the future promise to such a homeless Jew as he, but incessant struggle with tears. All these years Hansy was in a world of music that was like a voluminous river running swiftly over rocks and leaping down the valleys. Now he stood there forgotten of his music and facing the cruel realities of the imminent outbreak of war. He could discern nothing of his future but that it was bleak. It was inevitable that he had to flee away from Europe, but where to? There he paused and his inevitable flight without destination filled his mind with the bitterness of despair. That hour he determined to flee away from the city which seemed to strangle him.

A few months after that strange night a wailing wind blew over the rocky bareness and with it floated music from a distance. The monotony of the rocky bareness was disturbed by Jewish Settlements and the music undoubtedly floated from one of those settlements at that late hour of the night. Hansy with his brethren had found his national

home in that delightful settlement in the rocky bareness of Palestine—the country of their ancestors. Hansy had forgotten about his music since his flight. Instead, all these months he had toiled hard in the rocky bareness to build a Jewish Settlement with fertile fields and beautiful residences. Similar settlements have been established all over the country of their ancestors. Hansy was filled with happiness when he thought that at last the homeless Jews like him have found their national home. He thought of his long forgotten music. He sat on the grass and played on his violin. Delightful music floated with the wind as Hansy's soul soared up to heights of ecstasy on reaching which tears of gratitude rolled down his face for the Peace, Security and Happiness that had been awarded to him. But even at such heights of ecstasy enraptured though he was in delightful music, he could not help shuddering with terror to think of the martial music to the tune of which marched the cream of youth to the battlefields in Europe. Strangely a painful thought flitted across his mind that the same martial music might be heard where he was now enjoying serenity, and youth might march to the tune of such music to defend their national home to the last drop of their blood.

The massacre of human beings ceased in the Continent. But there was no universal peace in the world. There were sparks in various parts of the world. The strange thought that crossed Hansy's mind as he sat enraptured in music now came into reality. The peace of the Jewish Settlement was threatened. The Jews have gathered up arms to defend their national home, culture and traditions. Hansy's music-loving soul would not descend to the level of killing men. Yet he was torn bet-

ween loyalty to his nation and hatred for violence. Painfully he decided to defend his national home.

Darkness descended over a day of tragedies. In the darkness of the night there was ominous silence, Hansy sat in the very spot where he was in ecstasy a few months earlier. But now he was sick of the sights he saw in the battles. His

face was careworn and his heart was laden with pain. The ominous silence seemed intolerable to him. As if to comfort himself he played on his violin. Sad music floated with the wailing wind across the rocky bareness. One could hear in that music the yearnings of an embittered soul for a world in which Peace and Happiness would not be eternal quests in vain.

"OPERATION COCONUT"

By "CHOO CHIN CHOW."

Ramasamy was a mischievous school boy. He was constantly getting into some scrape or other but he usually managed to escape punishment. But on the other hand when he got caught he was soundly thrashed; which left him morose for a day or two. Thus Ramasamy the blacksheep of the class spent his days. He was good at lessons, the which fact helped him to escape punishment on many an occasion.

The other day he found himself thirsting for young coconuts which he found in a priest's garden. On seeing them he decided then and there to rob the garden. Since it was daylight he decided to conduct "Operation Coconut" that night.

He set out that night after giving some fake reason to his mother. On reaching the garden he found to his joy that the priest was out. "Operation Coconut" was conducted and as he was getting out of the garden, to his chagrin, he saw the priest and the temple maniaragar coming along the road. Since he was determined to take away the coconuts he hit upon the idea of frightening them. So he cut two coconut leaves, tied one in front and one behind him and hung the coconuts on

his shoulders but concealed by the leaves. Then he set forth in the direction of the priest and maniaragar roaring and shaking the leaves.

As it was a dark night the tall leaves appeared to be the likeness of a grotesque man and the noise added to it made it look horrible.

The priest on seeing the apparition thought it to be the devil himself. He immediately drew some signs on the road and chanted, but to his horror he found it charging down upon them. The priest on knocking legs and trembling "kudumbi" feebly motioned the maniaragar to chant. The maniaragar although half dead with fear chanted, mixing them with supplications to the various dieties, but the apparition bore down upon them; crashed into them and rushed away leaving them flat on the ground dazed with fear and shock from the fall. After some time they gathered some courage and ran with their "kudumbies" flying and shawls trailing into the priest's house.

To this day they swear that it was the devil himself and do not get out of the house after six in the evening unless with the escort of three or more men.

"Young Idea's" past thoughts on Women

"The present day girl not only horrifies but even terrifies some of us. Shyness, modesty, timidity and coyness have all vanished from her. Virtue, merit and everything that is praiseworthy, is on the verge of decline and the modern girl who is devoid of all these virtues should be the subject of contemporary ridicule."

* * *

"The modern girl is developing, it seems to me, on the right lines. Her decorum will trouble no fair minded critic nor will she do injustice to homely sentiments. She tries her best perhaps to bring about a reformation in her domestic circle. She is an antidote only to superstitious follies and the old ways which have out-lived their use. She has no delight in being a slave to her husband and a gossip to her grandmother. But indeed she retains her filial piety, and is a cultured sister

to her brother who need no longer be ashamed of her."

"I yet live to see any man either married or unmarried who has not his own ideal of what a woman ought to be. I am aware of the fact that most people during the early days of married life imagine that they have almost achieved their ideal. But they live soon to realize that it was merely a dream, for virtue and character are not the outcome of mere good intentions but the result of a systematic training from early infancy as one passes through the various aspects of life—first as a child and daughter, then as a sister and friend, a wife and a companion, finally a mother and a teacher. The natural environments mould a character of a child as it develops from infancy to girlhood. She must be brought up in a house where there is perfect peace and tranquility, free from drunkenness and riot."

Around the College

"By Gossiper"

Mr. A. C. Sundrampillai, the time-table genius and disciplinarian at College is to go on long leave prior to retirement. Old age has been telling on him during the past year and he had been under undue strain in deciphering the mysteries of the time-table all these years and maintaining a strict discipline at College, besides his class work. The talk is that the College is frantically trying to recruit a man and train him to succeed Mr. A. C. S. in setting future time-tables.

* * *

No shave tickets are to be issued to boarders during the current year. They have been asked to bring their own shaving "tools and

get used to them rather than rely on the barber. But the students have their case on two grounds. They say they are unable to bear the cost of these implements and the second which is more important is that they are reluctant to risk disfiguring their faces at their own hands, especially when they are at school.

* * *

A third tennis court is to be laid soon, on the net ball ground. So our local tennis stars who have won much fame for their "sixos" over the class rooms have now decided to send the tennis balls clean over the Brown Green.

With the beginning of this term and with nearly all restrictions on cloth purchase removed one sees countless boys in trousers made from cloth ranging from Indian Drill to costly Palm Beach and girls adorned in nice sarées of varied colours and shades, a number of which come from distant Benares and Kashmir.

Day students who have their noon meals at College have developed an inferiority complex as they are

served their meals on bare tables while the boarders take their meals on tables laid with table cloth.

At the request of a certain lady member of the Undergraduates' Union to the 'Cabinites' that all powder tins be handed over to the lady members of the Union, before they disbanded for the holidays, a consignment of a dozen powder tins (empty of course) had been delivered at the Senior Women's Hostel.

"BUILDING CASTLES"

BY N. KANAGASABAI

Like a bolt from the blue, a brilliant idea came to me the other day. I asked myself, "Why not contribute something to 'THE YOUNG IDEA' to enlighten my College mates, cheer them in their distress and re-create their tired minds.

First, I got myself seated at my reading table. With pencil poised in one hand, a paper in the other, head erect and eyes raised in meditation, I sat my brainbox going. After a few minutes of intense concentration, the subject of "Building Castles" came to my mind. With a big sigh I wrote down the title of my "Master-piece". After that, I once again set my mental machinery in motion to gather harvest for my subject.

Stray thoughts flew here and there, ideas flashed past my mind, but these being over-elusive, I was as wise at the end as I was at the beginning. One hour later, a minute's sober reflection reminded me that the total of all my mental labour was just "Building Castles". How could I enlighten any of the readers of this student paper with these two words. With grim determination I rallied my

thoughts to and fro, succeeding once and failing twice till I lost touch with all material things—in other words I fell asleep!

Three hours later, I woke up to find that I was still at "Building Castles". I wondered if I should keep on trying. "Despair not and you'll succeed at last" flashed in my mind. My, my, it would have certainly been ridiculous to suppose that what I had written could have been called a success. Finally, I threw down my pencil in disgust and without the least regret, left my reading table for more congenial surroundings.

This gives a glimpse of the tortures I have to undergo, when I start to contribute to "THE YOUNG IDEA". Imagine a novice starting on his literary career. He starts and—thank heaven, if he ever finishes. He writes on and on, filling page after page and burning the midnight oil. Finally, with a sigh of utter relief and surplus joy, leans back in his chair to read over what he has written. But as for me, my dear friends, I beg your pardon!

Don't Borrow

BY "VANGUARD"

Mr. Silva was a clerk employed in a mercantile firm. He was young, handsome and accomplished. With his modest pay of Rs. 150 he lived a frugal life and saved as much as he could. He was married to one Mabel Fernando, herself a beautiful educated girl but she brought him no dowry. Her parents were not well off and with what little money they had, they provided her with education. With his few years savings and the money his father left him when he died the couple rented a good house, employed two servants and bought a small car. They knew their financial position and aimed at living within their means and saving what they could for the rainy day.

They led a happy married life and were contented with it. They attended small parties organised by their neighbours and spent their leisure moments reading books borrowed from the public library. One day a tea-party was to be held in honour of the Governor who was visiting their village. Only important persons were invited and Mr. & Mrs. Silva were honoured with an invitation. Mr. Silva was elated at this and saw no reason why they should not attend this important function. But Mrs. Silva flatly refused to attend it. She told her husband that she had no jewellery of any worth other than the cheap ones she wore at home. She would not think of wearing these and sitting by the side of those rich ladies who were sure to come adorned in brilliants and diamonds. After some thought her husband suggested that she should approach Mrs. John Perera for the jewellery. Mrs. Silva and Mrs. Perera were good friends and chums. They had been on very intimate terms since their schooldays and almost regarded each other with sisterly affection. Mrs. Perera had been fortunate in marrying a rich and wealthy businessman who presented her with

various sets of jewellery. When Mrs. Perera heard her friend's need she, without any hesitation, led her to her jewellery almirah, opened it and said, "Mabel, take whatever you want, I know you will return them safely". After much deliberation Mrs. Silva selected a beautiful diamond necklace. She was much pleased with her choice and so was her husband.

The appointed day arrived and Mrs. Silva was there looking very beautiful and attractive. All her friends in the party commented on her lovely figure and her charming attire. She was more than pleased with herself and on her return journey she intimated her husband with all the compliments her friends had paid her. In her room she wanted to remove her necklace, but to her astonishment and horror it was not round her neck. She searched all over her room but it was nowhere to be found. Amidst tears she told of this discovery to her husband who was himself shocked and aghast. He searched the car and drove hurriedly to the grounds where the party had been held, but he could not find it. They gave it up as lost. They thought over the situation and came to the conclusion that if they wished to live as respectable people they would have to replace the jewellery. From the jewellery case they found out the name of the jeweller and the pattern of the lost necklace. Mr. Silva hurried to that jeweller and gave him detailed particulars about the jewellery. After going through the receipt book the jeweller announced that he could make an exact replica of the necklace in question for Rs. 11,000. With a heavy heart Mr. Silva informed his wife of this. He had not more than Rs. 500 in the bank and so he began a campaign of borrowing money on promissory notes. He borrowed a thousand here, a five hundred there, a hundred rupees somewhere else and so on. When he signed these pro-

missory-notes he wondered if he could ever repay them all. He collected every cent and made drastic cuts in his expenditure. Meantime Mrs. Silva had informed Mrs. Perera that she had sent the necklace for cleaning and polishing and that it would be returned in a couple of days time. When they had collected the Rs. 11,000 they bought the necklace and gave it to Mrs. Perera.

Now Mrs. Silva saw the horrible reality of necessity. She stood the test and knew that it was necessary to pay off this huge debt. She determined to pay it at all costs. She was a woman of honour and knew her responsibility. The couple gave up their house and rented two small rooms which would cost them only a few rupees. They sent away the servants and sold their car. Mrs. Silva now learnt the duties of a housewife and the tedious and unpleasant tasks in the kitchen. She washed the plates and pans and used her beautiful nails to scrub away the sooted greasy pots. She swept the rooms herself and took the refuse down to the dustbin beside the road. She fetched water from a nearby well and chopped firewood with her slim hands which were not meant to do such rough jobs and she had never before dreamt of doing such jobs. She went to the market herself and bought only the things that were absolutely necessary and essential for their meals and even then she bar-

gained to the last to save every cent possible. She had come to such a pathetic and mournful state.

At long last after 10 years of misery and wretchedness Mr. Silva was able to pay off the last cent of their huge debt which had kept on accumulating with the interest on that sum as years rolled by.

Mrs. Silva now looked old. She had been working very hard all these 10 long years. She had been hardened by those rough jobs which were far from being fit for her. Her hair was badly dressed and her nails were torn and had lost their beauty and loveliness. She no longer cared for any beauty. She tried to be happy but sometimes when her husband had gone to work she would sit down, close her eyes and recollect her past. How pretty and contented she was 10 years ago before that fateful day of the party and before she lost that necklace. How would it have been if she had not lost it? Her whole life has been changed just because of that small necklace. She had to undergo 10 years of pain, agony and hardship. Had she not worn that necklace that day she might have appeared less beautiful then but she could have remained beautiful and led a pleasant and happy life all these 10 years. "Never will I borrow jewellery, and my advice to women is never borrow jewellery" she said to herself as drops of tears trickled down her cheeks.

Notice

All articles (English and Tamil) for the next issue of the "Young Idea" should reach the respective Editors on or before the 25th instant. Articles should be legibly written and on one side of the paper only.

இளஞாயிறு

யாழ்ப்பாணக்கல்லூரி வேளியீடு

"எப்பொருளெந் தன்மைத் தாயினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு." — திருக்குறள்.

மலர் 12

திருவள்ளூர் ஆண்டு ௧௯௪௮
சர்வதாரி ௨௫ மார்ச் 1949 ஈ. உ. திங்கட்கிழமை

இலக்ஷம் 6

பத்திராதிபர் சித்திரம்.

யாழ்ப்பாணத்திற்கோர்
சர்வகலாசாலை

ஓர் காட்டு முன்னேற்றத்திற்குச் சாதகமாக யிருப்பனவற்றுட் தலைசிறந்தது சர்வகலாசாலையாகும். காட்டு மக்களின் கலாசாரத்திற்கிணங்க ஏற்றகல்வியை ஊட்டித் தலைவளம் பெருக்கெடுக்கச் செய்வதற்குச் சர்வகலாசாலையே, இலங்கையிலும் ஓர் சர்வகலாசாலையுண்டு. இங்கே குறித்த தொகையினரையே ஒலவொரு வருடமும் உயர்தரக்கல்விசெய்தத் தெரிந்தெடுக்கின்றனர். இதனா லுயர்தரக்கல்வி பெறத் தகுதியுள்ள எத்தனையோ மாணவர்களைப் பாக்கியத்தைப் பெறமுடியாத தயிர்கின்றனர். இப்பொழுது அரசாங்க உத்தியோகங்கள் பலவற்றில் உயர்தரக்கல்விபெற்றோர் போதாதிருப்பதினாலுண்டாகுஞ் சீக்கேடுகள் மிகப்பலவாகும். இதனை நிவர்த்திசெய்வதற்காக அரசினர் இன்னும் ஒரு சர்வகலாசாலையைத் திறக்கவேண்டுமென்பதை மறுக்க யாவரும் முன்வரார். இதற்குத் தகுந்தவிடம் யாழ்ப்பாணமே, ஏனெனினி வீக்குடாடையே ஆய்கால்லத்தொட்டு இலங்கையின் கல்வித் துறையில் முன்னணியிற் திகழ்த்தது. இதற்கறிகுறி இப்பொழுதும் அரசாங்க உத்தியோகத்தினரில் 55 விதமாகோர் தமிழாசைகிருப்பதே. இன்னும் குடிசைத்தி வீண்டாவது இடத்தை

வகிக்கும் தமிழர்க்கு மவாது தலைகாடிய யாழ்ப்பாணத்தி லோர் சர்வகலாசாலை யிருக்கவேண்டுமென்பது நியாயத்தின் பாதப்பட்டதேயாம்.

* * * * *
மந்திரியின் பதவித்தியாகம்

வந்த தக மந்திரியாயிருந்த பூர்வ சந்தாஸிங்கமவர்கள் இந்தியர் பிரஜா உரிமைத்திட்டத்திற் தமக்கும் ஏனைய மந்திரிமார்க்குமிடையே வேற்பட்ட அபிப்பிராயப்பெதத்தினால் தமது பதவியை நீத்தமை ஏனைய அரசியல்வாதிகட்கோர் முன்மாதிரியாகவே, யிருக்கிறது. இச்செய்கையினிருந்த இவர் ஓர் வீரத்தியாகி பெண்பதின் சற்றறன் சந்தேகமில்லை.

* * * * *
காந்தியின் சிரார்த்தநினைம்.

கார்த்தி இவ்வலகை நீத்தம் அவரது புகழ் இன்றும் என்றும் நிலவக் கூடியதாயிருக்கிறது. விளக்கில்லாமலே ஒளி பிரகாசிப்பது ஆச்சரியத்திற்கிடத்தான். அவரது முதலாவதுவருட டெஜபத்திவிழா ஓர் பரிசுத்தநினைமாக எம் மதத்தாராலும் கொண்டாடப்படவேண்டிய நினைமாகும்.

இலங்கைப் பிரதம நீதியரசர்

சமவுரிமை?

திரு. விஜயாத்தின அவர்கள் இலங்கையினருள் முதலாவதாகப் பிரதம நீதியரசர்ப் பதவியை யேற்றது பாலரும் பெருமைப்படவேண்டிய செயலேயாம். இவ் விளம்பரத்திலேர் சாதாரணமான நியாயவாதியாகக் கடமைபார்த்தே இவ்வுச்சரிையை யடைந்தார்.

சமவுரிமை, சமவுரிமையென வாயாரத் தக்கிக்கும் மாணவிகள் இள ஞாயிற்ப்பதை யாதரிப்பதினும் தங்கள் சமவுரிமையைச் செய்கையிற் கட்டாமலிருப்பது வரவேற்கக்கூடிய விஷயமாகாது.

“இலங்கை அரசாங்கம் மதுவிலக்கை அமுலுக்குக் கொண்டுவருமா”

மு. சண்முகம்

மது ஒரு ஆக்கப்பொருளன்று, அது ஒரு ரசகாரி. மது பாணத்தினால் மனிதன் வாழ்க்கையின் இன்பமே வேறோடு தசர்க்கப்பட்டேயிடும். இப்படி மனிதனின் கொடிய விரோதியாகிய மதுவை ஓர் அரசாங்கம் தங்கள் கருவாயின் ஒரு சாதனமாக வைத்திருந்தல் அருவருக்கக்கூடிய செயலாகும். உத்தம அரசாங்க மொன்றின் முதற் கடமை அந்த அரசாங்கத்தில் அடங்கிய அவ்வளவு பிராணிகளும் இன்னல்கள் யாதமின்றிச் சந்தோஷமாக வாழுகின்றார்களா? அவர்கள் சந்தோஷமாக வாழாவிட்டால் அவர்களுடைய கஷ்டங்கள் யாவை? அக்கஷ்டங்களை எப்படி நிவர்த்தி செய்யலாம் என்பவைகளைப்பற்றி கங்காராய்ந்த தயிர்த்த வேண்டியவற்றைத் தயிர்த்துச் சேர்க்க வேண்டியவற்றைச் சேர்த்துப் பிராணிகளை இன்புறப்படுத்தவதேயாம். தயிர்த்தவேண்டிய விஷயங்களில் மது பாணம் முதன்மையானது. ஆனால் மது இலங்கை அரசாங்கமே இந்த விஷயத்திற் கொஞ்சமேனும் சிரத்தை எடுக்கவில்லை, தங்கள் அயல் ராட்சிய இந்நியாவைக் கவனித்தார்களா? இல்லை! அப்படிக்கவனித்தார்களானால் தற்போது இலங்கையில் பூண மது விலக்குக் கட்டும் அமுலில் இருக்கும், பொது ஜனத்தினரின்

மது பாணத்தினால் கிணியும் பெருக்கடங்களை நன்கறிந்த இந்திய அரசாங்கம் தங்களுக்கு மது விற்பனையால் வரும் பெரிய வருவாயையும் பொருட்படுத்தாது மது விலக்கை அமுலுக்குக் கொண்டுவந்தார்கள். எதற்காகச் செய்தார்கள்? பொது ஜனங்களின் நன்மைக்காகத்தான். இலங்கை அரசாங்கமே இதற்கு வேறாறாக விருக்கிறது. பொது ஜனங்கள் எங்கேயும் கெட்டாலென்ற, அரசாங்கத்திற்கு வருவாய் வந்தால் காணும் என்ற யோசனையினாலோ, அல்லது தற்போதிருக்கும் பணக்கஷ்டத்தை ஒருவாறு சமாளித்தபின் இதை ஒரு கை பார்ப்போம் என்ற எண்ணத்தினாலோ மௌனமாயிருக்கிறார்கள். வாசகர்களே! இம் மௌனம் எவ்வளவு கொடியது பாருங்கள். நாஞ்சுதந்திரமடைந்தும் ஓர் அரபு பொருளாகிய மதுவிற்குப் பூண வடிமை களாக விருக்கிறோம். இது நகைப்புக்குரிய செயலாகும். மதுவருந்து முன் சயாதீமைத விருக்கு மொருவன் மது வருந்தியதும் பதுவின் ஆதிக்கத்திற் குட்படுகின்றான். தன் மனிதபுத்தி மழுங்கப் பெற்றவனாய், தனது அங்கங்களை அடக்க முடியாதவனாய்ச் செய்வதின்னது என்று அறிவாது மிருகச் செயல்களுக்காள் பல குற்றங்களையும் செய்கின்

றான். சில சமையங்களில் கொலை குற்றத்திற்கும் ஆளாகின்றான். கொலை செய்தவனைச் சட்டம் உம்மா விடப்போவதில்லை. கொலை செய்தவன் தாக்குத் தண்டனையை ஏற்கின்றான். தனது மனைசி, மக்கள், இனத்தோர் எல்லோரையும் இப் புகழில் தங்கியிட்டுத் தூக்கு மேடைக்குச் செல்லுகின்றான். தன் சய புத்தியிலிருந்தால் இப்படிப்பட்ட குற்றத்திற்குள்ளாகாதவன் மது அருக்கிய

தால் அசியாயமான குற்றத்துக்காளாகின்றான். அரசாங்கத்தார் இதில் கொஞ்சம் சிந்தனையெடுத்து மதவிலக்கை அமுலுக்குக் கொண்டுவருவார்களேயானால் இப்படிப்பட்ட வின் குற்றங்களிலிருந்து துற்றக்குத் தொண்ணூறு பேரைச் சாப்பாற்றியவர்களைப் மற்றப் பொது ஜனங்களுக்கும் குடியர்களால் ஏற்படும் பல இன்னல்களையும் நீக்கியவர்களைவர்கள்.

சிறுமியர் வாழ்வும் சீதன வழக்கமும்

S. K. (Inter Sc)

பட்சபாதகமில்லாத இறைவனான சிருஷ்டாக்கப்பட்ட இப்புலகுகள்கண்ணே ஜெனனமாதம் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் வாழ்க்கை ஒவ்வொருவிதமாகக் கழிக்கின்றனர். ஒவ்வொரு சமூகமும் ஒவ்வொருவிதமாக உடங்குகொள்ளுகிறது. இவற்றில் சில உண்மையின்பாற்படலாய். சில நிலையில் பாற்படலாய். இத்தகைய சிச்செயல்களில் சீதன வழக்கமும் ஒன்றாகும்.

ஒர் சிசு பிறந்தபுடனேயே இக்கொடிய எண்ணமும் உதித்தவிடுகிறது. இசீத எண்ணமாய் இருக்கும் தாயில் பாலு அருக்கிய பிள்ளையின் கெடுதிலும் பிள்ளை அறியாதவண்ணமாய் இவ்வெண்ணம் ஒரு பெரிய மாம்போல வளருகிறது. அதுவும் உம்மாட்டிலே அதிக சிசியாக வளர்கிறது. இக்காரணம் பற்றி உமதுகாடு சீத்திருந்தாது குன்றிப் போவதை உம் உணர்க்கண்ணுலேயே காண்கின்றோம் அல்லவா?

அகேசுப் படிக்கிறார்கள், இவர்களில் அறிவைவாடிப் படிப்பவர்களை யிசுக்கிறே. ஒருவர் எத்தனை சோதனைகளிற் சீதன கிருவே அத்தனை லட்சக்கணக்கான பணம் சிதனமாகக் கேட்பார். இம்மாதநியை, அடிகம் படிக்க இயலாத சிலர், ஒர் உத்தியோகத்திற்குப் போய்

யிட்டுக்கிட்டு, அதன் மூலமொழி வருவதற்கிடையில், யான் இன்ன பக்கத்துப் போகிறேன் என்று மற்றவர்களை ஏமாற்றி அதிக சீதனம் பெற்றுக்கொள்ளுகிறார்கள். விவாகம் முடிந்தபின், உத்தியோகம் இல்லை என்றறிந்ததும்) தம்பதிகளுக்கும், மற்றத்தாருக்கும் மணந்தாய்கள் ஏற்படுவதையும், அதனால் உண்டாகும் இடங்கனையும் காண்கின்றோம் அல்லவா?

இக்கொடிய சீதன வழக்கத்தால் அகேசமான பெண்கள் தங்களுக்குத் தகுந்த மணவாளனா மணந்துகொள்ள இயலாத இருக்கிறார்கள். இம்மாதசீதமல்லாமல் சிலர் தங்கள் சிசியாலத்தில் சிலவாட்களாவது இல்லறம் நடாத்த இயலாதவர்களாய்த் தக்கத்தில் ஆழ்ந்து இருக்கிறார்கள், என்ன வேயளமான செயலும், இந்த அற்ப பணத்திற்கு ஆபீசு கணக்கான பெண்கள் தம் வாணியை வினா ளாக்க கேர்க்கிறதே!

ஒரு விவாகம் நடந்ததேற வேண்டுமாயின் மாப்பிள்ளை பக்கம், பெண்பிள்ளை பக்கம் இருபக்கத்திலும் செலவு உண்டு. ஆறாப் பெண்பிள்ளை பக்கத்தில் இருக்கும் செலவோ மிகவும் அதிகம். பெண்பிள்ளை யிட்டுக்காரரே கவியாளையிட்டுச் செல்லு. பெண்ணுக்கு நகைகள், புடவை

கள், வீட்டுத் தளபாடங்கள் முதலியன வெல்லாம் கொடுக்க நேரிடுகிறது. அப்படிப்பட்ட கஷ்டத்தில் ஈடுபடுகிறவர்களை இத்தனை ஆயிரம் சீதனமும் கொண்டுவர என்று கேட்டால் இது முறையாகுமா?

திருமணம் என்றால் எவ்வளவு ஆணத்தமான செயல். அப்பெற்றிவாய்ந்த திருமணம் இப்பொழுது இக்கொடிய சீதனவழக்கத்தால் வெறுக்கொடுமணமாக மாறியிருக்கிறது. இக்கொடிய வழக்கத்தால் தம்பதிகளிருவரும் ஒரே மனதானவர்களாய் இருப்பதென்றால் அருமையில் அருமையாக இருக்கும்.

இருமை கெடுத்து ஒருமை கூட்டவல்ல. அன்பினின்றும் அருப்பீடுவண்டிய திருமணம் இப்பொழுது எங்கிருந்து அரும்புகிறது? இந்த இழிவைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? காணி பூமியில் எத்தனை மணம், பொன், பொருளில் எத்தனை மணம், போலீக்கல்லியில் எத்தனை மணம், ஊன்பொதிந்த உடலில் எத்தனை மணம், வேறம்பல இழிவுகளில் எத்தனை மணங்கள் அரும்புகின்றன. அன்பிலிருந்து அரும்பேவண்டிய அரிம மணமகிழ்ச்சி எங்கே? இவ்விழிவேலமான தன்ப மணத்ததைவா நமக்கு வேண்டும்? ஒரு காலத்தில் அன்புமணம் வளர்ந்த நமது தமிழாடு இக்கொடிய வழக்கத்தால் இப்போ தன்பக்குறியில் விழுந்துகிடக்கிறது.

சீதன வழக்கம் மனிதருக்குள் வெறுப்பை உண்டாக்குகிறது, மனிதரைத் துக்கத்திற் குள்ளாக்குகிறது. ஒருவரில் மற்றவரைப் பொறுமைப்படச் செய்கிறது. ஒருவர் பஞ்சனை மெத்தையில் பித்தறங்க மற்றவரை விடுவிடாகப்போய்ப்பிச்சை எடுக்கச் செய்கிறது; பாடுபட்டு நெற்றியில் சிவர்கை சிலத்தில் சிந்தம் வண்ணம் உழைத்தும், பின்பு அதை அனுபவிக்ககிடாது தடுக்கிறது. ஒருவருக்குத் தகுந்த பெண்ணையோ அல்லது

அண்ணையையோ அடைய இயலாது தடுக்கிறது வேறும் பல இழிவான செயல்கள் எத்தனையோ செய்கிறது. இக்கொடுமைகள் செய்யும் இவ்வழக்கத்தை அறவே ஒழிக்கவேண்டாமா?

ஞாபதமனுடன் முருக்கடவுள் யுத்தஞ் செய்கபோது அவன் பலவித ரூபங்களை எடுத்ததபோல இக்கொடிய வழக்கமும் இப்பொழுது முன்னிலும் கொடுமான உருவத்தை ஏறித்திருக்கிறது. முன்னர் பெண்களை விரட்டி வறுமைப்படுத்தியது, இப்பொழுது ஆண்களைப் பிரமிக்கச்செய்து மோகன வலையிற் சிக்கவைக்கிறது. முன்னர் ஆண்களின் சார்பாகின்ற பெண்களைத் தன்பப்படுத்தியது; இப்பொழுது பெண்கள் சார்பாகின்ற, அவர்களை அவசர யில்லா ஆடம்பரங்களி ளுள்ளாக்கி, அதில் ஆண்களைச் சிக்கவைக்கிறது.

ஆவே இக்கொடிய வழக்கத்தை ஒருவர் அல்லது இரண்டுபேரால் ஐயுறுக்க முடியாது. ஒரு பக்கத்தால் அதைத் தாக்க, அது வேறு உருவத்துடன் வந்து விடும் ஆன், பெண் அனைவரும் ஒன்று கூடி இவ்வழக்கத்தை ஒழிக்க வேண்டும்.

சில காலங்களில் சிலர் சீதனப் பணமாக வாங்காது அந்த ஆடவனைக் கல்வி பயிற்றி விடுவதால் ஒப்பந்தம் செய்கிறார்கள். இப்பொழுது இவ்வகையின் இவ்வகை கல்வி பயிற்றுவதால், இவ்வழக்கத்தை அழிக்க இதுவே தக்க சமயம் என்று எண்ணுகின்றேன். "ஒருநீன் ஒரு உறு பின் வரும் எனவும் வாடி இருக்குமாம் கொக்கு". மேலும் தருணம் பார்த்து இருந்து, தக்ககோதலில் சத்தருவை தாக்குவதே போர்வீரின் வீரமாகும். இவ்வளவு காலமும் தக்க தருணத்திற்குக் காத்திருந்த போர்வீரர்களாகிய நாங்கள் அனைவரும், இத்தருணத்தைத் தவறகிடாது, நமது சத்தருவாகிய சீதன வழக்கத்தை அழிப்போமாக.

[இக்கட்டுரைபாணர் தஞ்சையத்திலும் இக்கொண்டையைக் கடைப்பிடித் தொழுதுவந்தார்கள்.]

கைமாலும் செய்வதுண்டோ?

சேல்வன் மு. சிவானந்தம், Senior A.

அன்று மந்தரை கைகேசியின் சயனக் கிருகத்தைப் படைத்து "இராமனும் என் புத்திரனே" என்று கழறிப் பவளைச், சொல் ஸயம் பொருள் ஸயம் கூடிய வசனங்களைத் தொடுத்த, தர்க்கீதிராக வசதித்துத் தசாதரிடம் வரம் வரங்க அனுப்பியிருக்கையில் இராமன் சிதைபுடன் வணம்புக்கு விரும்பானா? காட்டிற் சென்ற சிதைப்பையன்றே இராவணன் தூக்கிச் சென்றான். தூக்கிச் சென்ற காலன்றே அவன் அழிய கேரிட்டது, மந்தரை சூழ்ச்சி செய்து இராமனைக் காட்டுக்கனுப்பாதிருந்தால் இராவணன் அழியச் சந்தர்ப்பமேது? கொடுவரக்கார அழிப்பதற்குச் சந்தர்ப்பளித்தவரும் "தந்தை சொன் மிக்க மந்திரமில்லை" என்பதை இராமன்மூலம் உலகுக்குணர்த்திய வரமாய் மந்தரைக்குக் கைமாலும் செய்வதுண்டோ?

அன்று மன்னவையில், முறைப்போ முறையோ வென்றவளி தலமு முழுதூயப் பக் எண்ணிலான பெற்றெடுத்த கைகேசு சத்தூச்சாதனை, கதறிக்கதறி மூம் காரிணையைக் கற்றைக்குழல் னைப்படித்துக் காவலென்று இழுத்தக்கொண்டுவந்த, அவன் தன் துகிறுகிட்டுக்காசியின், வீமன் முதலியவர்கள் கொடுஞ்சினம் பொங்கக் கடுஞ்சுபதம் கூறியிருப்பார்களா? அஞ்சாதவாசிக் கடைசியிலும் அச்சபத மொழிகளை நினைந்தே அரும்போர் செய்ய அண்ணைத் துண்டினர். துண்டிப் பின் கொடுமேபோர் புரிந்தனர். புரிந்து துஷ்டரை அழித்தனர். துஷ்ட நிக்கிரகம் செய்வதற்குப் பாண்டவரைத் தன் செய்கையார் துண்டிய துச்சாதனைக்குக் கைமாலு செய்வதுண்டோ?

அன்று இன்மயலர் கோன் பதியில் மரகிலாமுனி கிசுவாயித்திரர், அரிச்சந்திரனைப் பொய்ப்பன், வெய்ப்பன், கையன் என்று வாய்க்கொறு கூறி அதனை நிரூபிப்பேன் என்று கங்கணம் கட்டாசியில், சிந்தை கூரியணை அரிச்சந்திரன் பதியிழந்த, படைத்த திதியிழந்து பருவமடைந்து பாவையையும் பாலனையும் பணவனுக்கு கிற்றுத் தானும் பறையனுக்கு அடிமையாகிச் சொல்லொரைக் கஷ்டமடைந்து 'சொல்லுக்கரிச்சந்திரன்' என்னும் புகழ்பெற்றிருப்பானா? 'பொய்யாமைபன்ன புகழில்லை' பெண்பதை மெய்யாக நினைவாட்டியிருப்பானா? 'பொய்யாமை யாற்றின் அறம் சிற செய்யாமை கன்று' என்பதை அரிச்சந்திரன்மூலம் எமக்கறி வித்த கிசுவாயித்திர முனிக்கும் கைமாலு செய்வதுண்டோ?

30 - 1 - 45 காலே காந்தியுடன் உதித்த கதிர்வலை மாலையில் காற்றில்லாமல் அந்தமரிப்பதற்குக் காரணமும் கிராயக் கோட்சே இருந்திருக்காவிட்டால், இன்றொலலாம் காம காத்தியைப்பற்றியும் அவரின் அகிம்சா தம்மத்தைப்பற்றியும் முன்னையிலும் பார்க்க அகிம்சம் அறிந்திருக்கலாமா? பத்திரிகைகளிலெல்லாம் அதிக காந்திபக் கட்டுரைகளைக் கண்டிருப்போமா? "திழலின் அருமை வெயிலில் தான் தெரியும்" என்பதற்கிணங்க அவர் இல்ல கிடத்தன்றே அவர் அருமை பெருமைகளை கண்கு அறிபலாம்! காத்தியைத் தன் கைத் துப்பாக்கிக்கிரையாகி அதன்மூலம் அவர் போதனைகைய உலகுக்கு உணர்த்தக் காரணமாயிருந்த கோட்சேக்கு என்ன கைமாலு செய்ய வேகிறோம். 'செய்யாமற் செய்த உதவிக்கு ஸையகமும் வாணகமும் மாற்றலிதன்'னோ!

கண்ணினைக் காக்கு மிமைபோல.....

செல்வன். மு. சிவானந்தம் Senior A.

எம் கண்ணினை மிமை காக்கின்றது. "இஃது இயற்கைதானே! இஃது உவமிப்பதில் கிசேஷம் யாது கொல்" என்று நீங்கள் சற்றுச் சிந்திப்பீர்கள். பேரின்பரீதிய கவியின்பளித்த கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பர் இவ்வயமானத்தை வேள்சிப்படலத்தின் பின்வரும் செய்யுளில் மிக வழகாகப் புகுத்தியிருக்கின்றார்.

"எண்ணுதற் காக்கரி திரண்டி மூன்றகான்
விண்ணவர்க் காக்கிய முளிவன் வேகலியை
மண்ணினைக் காக்கின்ற மண்ணன் மைத்தர்கள்
கண்ணினைக் காக்கின்ற விழையற் காத்தனர்"

செய்யுள் முழுவதிலுமுள்ள கவங்களை காடாது காலாமடிபை மாத்திரம் கவனிப்போம். கௌசிகமுனிவர் வேட்ட வேள்வியை இராமர் இலக்குவன் ஆகிய இரு மண்ணன் மைத்தர்களும், இமை எங்கனம் கண்ணைப் பாதுகாக்கின்றதோ அங்ஙனம் காத்தனர் என்பதின் கருத்து, சுற்று வளந் தி போசிப்போமாயின் இதற்கு நேரமும் கவியின்பம் கங்கு புலப்படும். இமைகள் எம் கண்ணை எவ்வளவு கவனமாகப் பாதுகாக்கின்றனவோ அவ்வளவு கவனமாக இருவரும் வேள்வியைக் காத்தனர். மேலிமை, கீழிமை என்னும் கண்ணிமை இரண்டில் மேலிமை பெரியது, கீழிமை சிறியது; அகற் றியும் மேலிமை அசையாத, கீழிமை அசையாது நிற்பது. மேலிமைபோலப் பெரிய வளாகிய இராமன் கிடைபெயர்ந்த ஆசிரமத்தை நன்றிசையிலும் அகற்கர் வராதிருக்கும்பொருட்டுச் சுற்றித்திரிந்து காவல்செய்தான். கீழிமைப்போலச் சிறிய வளாகிய இலக்குவன் ஆசிரமத்தின் வசலில் அசையாது நின்றபடி காவல் செய்தான். இராமன் சுற்றிவரும்பொழுதெல்லாம் மேலிமை கீழிமையை இமைத்தத் தீண்டுவதுபோல இலக்குவனைக்

கையினால் தட்டிக்கொடுத்து "கலக்கப் பிலக்குவ! கவனம்" என்று எச்சரித்தது கொண்டு வந்தான். பாருங்கள்! கம்பர் சுருங்காக்கறியப் பெரும்பொருளை விளக்க வைக்கிறார் — கவியமுதை அள்ளித் தருகின்றார்.

இனி இவ்வயமானத்தைக் கம்பர் மாத்திரம் தான் கைக்கொண்டாரோ வெனின், வீரமிகு பாரதி கவிதையிலும் காணப்படுகின்றது. 'பெண்மை' யின் கீழ்,

"எண்ணக் காக்கு மிரண்டிமை போலவே
காதலின்பத்தைக் காத்திடுவோமடா"

என்னும் பகுதி உன்ன உன்ன இன்பமுதை உகுத்தகின்றதே! இவண் இரு இமைகளையும் இருபாலுக் கொப்பிட்டுன்பமளிக்குநர் பாட்டுக்கொரு புலவன் பாரதி. பெரியது வாகிய, அசையும் மேலிமை ஆண், சிறியதுவாகிய கீழிமை பெண். கண்ணைக்காப்பதற்கு இரு இமைகளும் அவசியமானதேபோலக் காதலின்பத்தைக் காப்பதற்கு ஆணும் பெண்ணும் அவசியம். இருகிமைகளுக்கும் "கண்ணினைக் காக்கவேண்டும்" என்ற ஒரே கருத்திருப்பதுபோல காதலரிருவர்க்கும் கருத்தொருமிக்கின்றது. மேலிமை கீழிமையுட னிமைத்தகைமத்தக் கண்ணைக்காப்பதுபோல, ஆணும் பெண்ணுடன் சேர்ந்து காதலின்பத்தை அழிப்பதுதான் காக்கின்றான். இனி, கண்ணை இமைகாப்பது இயற்கையானது போல காதலின்பத்தைக் காதலரிருவா காப்பதும் இயற்கையின்பாற்பட்டதே. இவ்வளவாக அவல்லாம் இன் கவியமுதை யளிக்கும் கம்ப இராமாயணத்தையும் பாரதி பாட்டையும் கண்ணைக் காப்பதுபோலக் கவனமாகப் பாது காப்போமாக!

தமிழிற் பிறமொழிக் கலப்பு.

செல்வன் ச. பாஞ்சோதி, Senior A.

எச் தமிழ்மொழி தொன்மையானது, புழங் பெற்றது. அதை "இந்தமிழ்", "தீத்தமிழ்", "தேமதரத் தமிழ்" என்று எம் வாயிற் தேவாற வாயாற வாழ்த்துகின்றோம். "சென் றுற்ற தமிழ்முதில் சுவை சண்டர் இங்கெற் றிழைப்புக் கண்டார்", என்று அம் கவி பாசி யாரும் அழகாக அநனருமையை அளவிட்டா ரன்றோ! இத்தகைய கம் அருமொழியை அழிய விடாது தமிழாசிரிய எம் கவனித்தல் வேண் டும். செத்தமிழ் மொழியில் ஆரியம், ஆங்கி லம் முதலான பிற மொழிச் சொற்களைக் கல வாமல் தயதாக வழங்கவேண்டும்.

சில சித்திரத்தப் பெரிபார்கள் இந்திய யைச் சித்திரத்தப் புருத்த, அதனிடத்தில் அமுதுபோன்ற அருஞ்சொற் றி ருப்பவர், அதனை விடுத்த அன்னிய மொழிகளுட் டோன்றும் கிளவிகளைப் புருத்தித் தம் தாய் மொழிக் குணமெங்கொன்றும், அஃதொடு மைத் திரம் சில்லாத மந்தையார்க்கும் தம்போக் கைத் தெருட்டி, அப்போக்குப் பிழையென்று மறுப்போருக்கும் தம்போகையை சில கலப்பு மொழிகளாலாகிய தூங்களைச் சாட்டித் தல்விலை காருரிப்பது போல வீண் விவாதம் புரித்த கொள்ளே காலம் சிறி-கிழர்ச்சு. இவர்கள் செத்தமிழினுரைப்பெட்ட "நிஞத் குள்", "வொக்காபியம்" முதலிய தூக் களில் பிற மொழிச் சொற்கள் கலக்கப்பட்ட

மருத்தின்றனவா வென்பதைச் சற்ற ஞாய் வாரகனாக.

இனி, ஆங்கில மொழியில் எவ்வாறு புலவர்களான "வேடிண்டிஸ், மில்டன்" முத லியோர் சம்மலமைட்டும் அபுமொழிச் சொற்கள் விதவாததாய் ஆங்கிலத்தில் பல்லா யிரம் பாக்களைப் பாடியிருப்பதற்காக, அவர் களை ஆங்கில என் மச்சன் புரமுவதையம், 'ஜான்சன்', 'மிப்பன்' என்னும் உரைநூற் புலவர்கள் பற்றைத் துறையளிற் சிந்தைவர் களையிருத்தும் அவர்கள் இவர்களை, கிரீக் முத லிய அபுமொழிச் சொற்களை மிகுதியா பெடுத்தும் தம் உரைநூல்களில் ஆசிரய வைத்திருந்தமைக்காக அவர்களை ஆங்கில மக்கள் இன்னும் குறைத்தப் போகலை கம் மவர் ஒருவார்களாக!

இப்போது கலம் கிராமிய தமிழுக்கு அதன் கலம் ஒன்றுமே அமைபும், அவ்வா றன்றி அவன் இயற்கைக்கு மாறான வற்றை யும் அசவுக்கு மிகுதிய அவன் மொழிச் சொற்களையும் அண்கண் வலிந்த புருத்த தல் அதன் கதைதக் குறைப்பதோடு தமிழறிவு மிக்க சான்றோர்க்கு கவையினையும் கிண்கும். ஆதலால் பிறமொழிச் சொற்களைக் கொள்ளே கத்தமிழில் புருத்தி அதனை அழிக்காத தய தமிழினையே எழுதிப் பேசிப் போற்றுவோமாக!

கண்ணன் பெருமை

By. ச. கனகசுந்தரம் (Senior D.)

கண்ணன் பெயர் தெரியாத மக்கள் க்ரது தேசத்தில் வரும் இல்லை. அவன் வசனாறு மகாபாசகம், பாசவதம் என்ற தூங்களில் கூறப்பட்டிருப்பதை காம் பார்க்கின்றோம். அ வன் தன் கண்ணனை ஒர் கவுணாகவும், அவராக புருடனாகவும் செயற்கரிய செயல் களைச்செய்யும் ஒரு வீரனாகவும் காண்கின் றோம். இத்த தூங்களில் சிலருகுகளின் கண்ணன் சில அந்நத விளைகள் புரத்ததாகக் கூறப்படுவதால் இத்துசமய விரோதிகளும், இத்துசமய உண்மையை ஆராய்ந்து

ஆற்றலற்ற ஒருசிலரும் கண்ணன் கடைசய செயல்கள் செய்த ஒரு கண்கள் என்றும், அவன் வாழ்க்கையைப் படித்தால் இவ்வூர் உன்னமே பாழ்பட்டுப்போய்விடும் என்றும் பலவாறு கூறுகின்றார்கள்.

ஒருவனது தன்மையை காம் கண்டு அறிக்கெவ்வகம்? ஒருவன் பெருமையை அல்லது சிறுமையை அறிவதற்கு அவன் உரைகளை ஆராயதல் வேண்டும். இன்னும் செயல்களைக் கவனித்தல் வேண்டும்

இவற்றோடு அவனைப்பற்றி அறிஞர் எத்தகைய அபிப்பிராயம் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதையும் அறியவேண்டும். இவைகள் யாவற்றையும் பண்கு ஆராய்ந்தபின்பே காம் ஓர் முடிவுக்கு வரமுடியும். இதரவிட்டு மற்றவர்கள் கூறுவதுபோல் கண்ணாடிக்கண்ணாய் காரும் அப்படியே சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் ஒரு பொழுதும் பொருத்தாத. ஆகவே கண்ணாடிக்குப் பெருமையை மேற்கூறியவாறு சிறிது ஆராய்வோம். முதலாவதாக அவன் உரைக்கிற கவனிப்போமாயின் அவற்றுட் சிறப்புடையது பாவத்தினையேயாம். அது அறிவுரைகளிற் சிறந்ததாயிருக்கின்றது. போற்றிப் புகழ்க்கின்றார்கள்.

“உன் உன் பணிசெய்து கிடப்பதென்று அசம்பலனை எதிர்பார்ப்பதன்று. ஆதலால், பணிகளைக் கவனியாது செய்வாற்றையாக” என்றும் “செய்வாற்றை சோப்பேறியாக விருத்தல் மக்கட் தன்மையன்று” என்றும் கூறும் உரைகள் கண்ணன் ஓர் நிலையாக சன்ம வீரன் என்பதைத் தெளிவுற விளக்குகின்றன. இன்னும் இக்காலத்திற் குறித்தான பல அறிவுரைகளும் கண்ணன் அருளிச்செய்த பகவத்கதைகளில் மலிந்து கிடக்கின்றன.

இனிச் கண்ணன் செயல்களைச் சிறிது கவனிப்பாம். கைமுன் வறியோர்கள், தயருற்றோர் ஆகிய மக்களிடத்துப் போன்பு கொண்டு அவர்கள் இடுக்கணயாவற்றையும் கண்ணன் அகற்றி வந்திருக்கின்றான் என்பதற்குப் பற்பல சான்றுகள் அவன் கதையிற் காண்கிறோம். கைமுன் என்றும், சீமான் என்றும், அடிமை என்றும் அபூசனென்று முன்ன வேறுபாடு கண்ணனிடத்திற் காண்பதரிது என்பதற்குக் குசேலரிடத்து அவன் காட்டிய அன்பு ஒன்றே போதிய சான்றாகும்.

மன்னி பண்ணர்கள் புடைகுழ அரி யானைத்தில் வீற்றிருக்க கண்ணன், வறுமையே ஓர் உருவெடுத்தாற்போலக் கிழித்த ஆடையும், மெலிந்த மேனியும் உடைய குசேலரைக் கண்டபோது, தனது ஆசனத்தை விட்டுமுத்த அவர் அடிக்கொத்த தொழுவான். பின் எழுந்த உடம்பிற் புளகமுண்டாகக் கட்டித்தழுவினான். பழம் பெருமைய பாராட்டினான். இன்னும் அவரைப் பல்லாறு புகழ்க்

தான். இச்செயல்களை கண்ணன் மாசுற்ற கெஞ்சினன், செருக்கற்ற சிந்தையன் என்பதை இனிது காட்டுகின்றது.

பாண்டவர்கள் நடாத்திய இராசசூய யாகத்திற் கண்ணன் “காம் ஓர் போற்றிஞரை விருக்கிறோம், அங்கு கூடியுள்ளாரில் கமக்கு கிராக வையும் இல்லை” என்று கர்வங்கொள்ளாத அக்குபோந்த அந்தணின் கால்களை அவம்பினான். அம்மட்டோ? ஓர் தேரோட்டி உட்கார் விருப்பது கேவலான செயல் என்கிறையாது பார்த்தணர்க்குத் தேர்ப்பாகளும் அமர்ந்த மகிழ்வுடன் சேரை ஒட்டினான். இது கண்ணனின் பணிவுத்தன்மையையும், செருக்கின்மையையும் கங்கு விளக்குகின்றது. சுருந்தகூறின் கண்ணன் பிறப்பின் கோக்கம் “துத்த கீதிகாக சிவ்டு பரிபாலன மேயரம்”.

கண்ணனைப் பற்றி வீட்டுமன் கூறுவது யாதெனில் “கண்ணன் தலையாய தன்மை களைப் பெற்றிருப்பதால், யாவராலும் போற்றற்குரியவன்; அனைவராலும் அடிபணிதற்குரியவன், அவன் வேதம், வேதாங்கம் முதலிய வற்றைக் காரகண்டவன்; உடல், உணம் ஆகிய இரண்டையும் அடக்கியாளும் ஆற்ற லுடையவன்” என்பதேயாம். சருமன் தனது இராசசூய யாகத்தில் வந்திருந்த அனைவருக்கும் அறிவிலம், ஆற்றலிலும் மற்றும் சகுதிகளிலும் ஒப்புமையற்றவன் கண்ணன் எனக் கருதி அவையோர் சம்மதத்தோடு அப்பதவியை அவனுக்கு அளிக்கின்றான். என்றும் அவன் சொற்படியே கடைக்கத் தலைப்பட்டான்.

கவாயி விவேகானந்தர், கவிதிலகர் தாகர், காந்தியடிகள் முதலிய பெரியோர்கள் கண்ணன் அருளிய சேதையை ஓர் உயர்தரலாகக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் கண்ணன் அடிச்சுவடிகளை ஒவ்வொருவரும் பின்பற்ற வேண்டும் என்றும் செப்புக்கின்றார்கள். இன்னும் பல மேல்காட்டி அறிவாளிகள் கண்ணனது உயர் பெருமையை உணர்ந்து அவனது புகழை வாயார வாழ்த்துகின்றார்கள். “பெரியார் எவ்வழி செவ்விரைவரோ அவ்வழியையே பிதமக்களும் பின்பற்ற முயல்வார்; அதனையே யாவரும் கைக்கொள்ளுவார்” என்று கூறிப் போந்த கண்ணனின் வாழ்க்கையை காரும் பின்பற்றி நடத்தல் சாலசிறந்ததாகும்.

English Editorial Board

தமிழ்ப் பத்திராதிபக் குழு.

Editor :

S. V. Paramsothy

பத்திராதிபர் :

க. வைத்தியநாதர்

Associate Editor :

V. Kanagaratnam

உதவிப் பத்திராதிபர் :

மு. சண்முகம்

Literary Section :

R. Sivanesam

இலக்கியப் பத்திரி :

க. மகேஸ்வரி

Co-eds. Section :-

Parameswary T.

Selvaranee S.

மா கணகாமபிரகாச

சா. வ. குணரத்தினம்

•

மாத் பத்திரி :

சி. மணிமேதலாதேவி

க. கமலாம்பிரகாச

Sports Section :-

T. M. B. Mahat

Jeyarane K.

செய்யுட் பத்திரி :

ச. கணகசுந்தரர்

சிறுவர் பத்திரி :

Junior Section :-

S. Chandrarajah

L. S. Canagasingam

தேவ. சந்திராப்பிரகாச

செ. குமரகுலசிங்கம்

த. ஸ். அரபனவாணர்

Faculty Advisers:-

Mr. K. C. Thurairatnam, B. A. (Lond.)

வித்தியாசங்கரலோகன் :

திரு. பொ. சுவரத்தினம், எம். ஏ.